

⁶Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is. ⁷Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. ⁸Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgámat, Jóbót? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat. ⁹A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! ¹⁰Hiszen te oltalmazod őt, a házat és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. ¹¹De nyújtsd csak ki a kezéd, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged! ¹²Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: Mindenét a kezedbe adom, csak rá magára nem vethetsz kezet! És eltávozott a Sátán az ÚR elől. ¹³Egyszer, amikor Jób fiai és leányai lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában, ¹⁴hírnök érkezett Jóbhoz, és így szólt: A marhákkal szántottak, a szamarak pedig mellettük legelésztek. ¹⁵De a sébaitak rájuk rontottak, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. ¹⁶Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Istentől tűz hullott az égből, amely megégette, és elpusztította a juhokat és a legényeket. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. ¹⁷Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: A káldeusok három csapatban rajtaütöttek a tevéken, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. ¹⁸Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Fiaid és leányaid lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában. ¹⁹De hirtelen nagy szél támadt a puszta felől, megrendítette a ház négy sarkát, az rászakadt a fiatalokra, és meghaltak. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. ²⁰Jób ekkor fölállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult, ²¹és így szólt: Meztelen jöttem ki anyám méhéből, meztelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve! ²²Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób, és nem követett el megbotránkoztató dolgot Isten ellen.

Kedves Testvéreim!

Előfordul az mostanában, hogy Dani fiam óriási könnyecseppekkel és még nagyobb hanggal adja tudunkra, hogy bizony neki nélkülözhetetlen egy-egy játék, vagy éppen az édesanyja által használt konyhakés, és bizony ő addig nem tágít, míg meg nem kapja. Persze sok esetben nem kapja meg, és ezért még hangosabb sírással és még nagyobb könnyecseppek hullatásával tudatosítja: ti rosszat akartok nekem... szülőként persze nehéz nemet mondani akkor, amikor tulajdonképpen még egy fél óra beleférne lefekvésig, de tudjuk, ha most nekiáll játszani, akkor még két óra múlva is csiripelni fog. Pénteken elmentünk egy játszóházba, ahol Dani rátalált egy fa vonatra. Játszott vele már egy ideje, amikor megjelent egy nagyobb fiú és kivette a kezéből a mozdonyt. Elkezdődött a harc: kié is a mozdony. A megoldás végül az lett, hogy mindkét gyerek figyelmét másfele tereltük, mert nem született kompromisszum. Az enyém, mert én játszottam vele, én használtam, régebb óta itt vagyok, mert én vagyok az erősebb, mert megérdemlem. Gyerekeknél mindennapos kis küzdelmek, amelyen mosolygunk, és megállapítjuk, mennyire fontosnak tartanak lényegtelen dolgokat. Hiszen hazamegy és ott a sok játék, miért pont az kell neki? Nem is az övé, egy játszóházban kapta kölcsön néhány percre. Miért kell ezért sírni, ordítani, veszekedni?

Pedig ha jobban belegondolunk, akkor mi felnőttek, csak azért nem tesszük ugyanezt, mert már megtanultuk, ahhoz, hogy más ne nyúljon a játékainkhoz, nagy kőfállal kell őket körülvenni, riasztó és kamerarendszereket kell beletenni, és biztonsági őrséggel őriztetni. Az sokszor mindegy is már, hogy mi sem tudunk mindeközben „játszani” velük, de legalább más nem nyúl hozzá. Küzdünk azokért a dolgokért, amelyeket magunkénak mondunk, mert megdolgoztunk érte, mert az örökségünk, mert a mienk. Azzal kezdtem „Dani fiam”, az enyém, nem másé. Nem hibás-e ez az elképzelés? Nem úgy van-e, hogy kaptam őt? Ajándék, Isten ajándéka. Még akkor is, ha Isten engem és javarészt az édesanyját használta fel abban, hogy őt megteremtse, de az ő teremtménye, ő formálta ott az anyaméhben. Kedden kaptunk egy fényképet születendő lányunkról. A háromdimenziós ultrahang képen a feje látszik, amint kezét épp a szájához emeli. A kép egy furcsa jelenetére figyeltünk fel mindketten: mintha gyermekünk feje mellett egy nagyobb arc tűnt volna fel. Egyedül van ott bent ez egyértelmű, valószínű, csak a furcsa véletlen, de ez a véletlen eszembe juttatta a 139. zsoltárt: *Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna.* ¹⁶Alaktalan testemet már látták szemeid;

Kié az a kisgyermek? A mienk? Az enyém? Az én tulajdomom?

Jób története mindig elgondolkosztat. Amikor megtudtam, hogy ez lesz a mai alapige, fogtam a fejemet. Nehéz történet. Nagyon nehéz, mert az embernek az elemébe vág. Mert nem lehet megkerülni, nem lehet elmenni mellette.

Életünk tele van miértekkel. Miért csapódik be meteor a földbe, miért robbantanak fel emberek embereket, miért öli meg valaki a családját, miért vannak gyógyíthatatlan betegségek... Ha belegondolunk a miértjeinkbe, akkor könnyen beláthatjuk, akkor tesszük fel ezeket a kérdéseket, amikor szenvedést, halált, számunkra fájdalmas dolgokat tapasztalunk. Miért nem kérdezzük meg: miért van napsütés, miért rügyeznek ki a fák, miért történnek a jó dolgok az életünkben.

Amikor Jézus egy gyermeket állított a tanítványai elé példának, akkor azt gondolom nem a hiszti utánzására, hanem pontosan erre gondolt, egy gyermek, aki rácsodálkozik még arra, ami körülötte történik, arra, ami a felnőttek már természetes.

Alapigénkben Jób történetének elejébe kapunk bepillantást. Az első kísértésbe. Mivel ez a történet egy megtörtént eseményt feldolgozó irodalmi mű, ezért minden mondatnak, szónak helye van benne. Jó lenne akár csak ezzel a résszel többet foglalkozni, de erre most nincs mód. Azért nézzük meg, a mai vasárnapunk szempontjából fontos részeket.

⁶Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is. ⁷Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. ⁸Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgámat, Jóbót?

A sátán Isten előtt. Ha az oltár előtti ígére – Jézus megkísértésének történetére gondolunk, akkor ott is így indul a szituáció: A sátán megjelenik Isten előtt.

A földön barangoltam – mondja a Sátán. Igen, mert a Sátánnak van hatalma itt a földön: Luther azt énekli: E világ minden ördöge Ha elnyelni akarna, Minket meg nem rémítene, Mirajtunk nincs hatalma. E világ ura Gyúljon bosszúra: Nincs ereje már, Reá ítélet vár, Az ige porba dönti. De az ének soraiban az is benne van, hogy ki fölött van hatalma: azok fölött, akik nem használják ellene az igét. Mert Isten ígéje megkötözi a Sátánt. Nem tehet ellene semmit. Ezt látjuk Jézus megkísértésének történetében is. A Sátán megkísért Jézust, aki minden esetben Isten ígéjével válaszol a kísértésekre, és a Sátán kénytelen visszavonulót fújni.

Vajon mi a kísértésekben hová fordulunk. Magunkba fordulunk és elkezdjük sajnálni magunkat, vagy Isten felé fordulunk? Nézzük meg mit tett Jób, de előtte még, azt, hogy mit tett Isten Jóbbal.

Először is Isten felhívja a Sátán figyelmét Jóbra. Észrevetted-e? A szó azt is jelenti: megfigyelted, tanulmányoztad-e? Isten büszke szolgájára: *nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat.* ⁹A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! ¹⁰Hiszen te oltalmazod őt, a házat és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. ¹¹De nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged!

A Sátán itt egy nagyon fontos dologra mutat rá, ami témánk szempontjából meghatározó: Nem ok nélkül fél téged, hanem azért mert mindenét tőled kapta. Mindene, amije csak van, az tőled van. Megajándékozott, de vajon tudja-e ezt? Nem azért, és addig szeret-e ameddig rajta van a kezed, amíg kerítéssel veszed körül az ő életét – ahogy az eredeti szövegben olvashatjuk.

Amíg a vonat Dani kezében volt, addig békésen eljártszott vele. Elmerült a saját gondolataiban, élte a kétévesek mindennapi életét. De amint kiragadták a kezéből a vonatot, valami eltört.

Addig jó az Isten közelében lenni, amíg ad. Amíg kaphatunk tőle. Nagyon veszélyes dolog ez. Vajon tényleg az az Isten dolga, hogy adjon, hogy megvédjen, hogy az áldása folyamatosan rajtunk legyen? Isten egy automata, amibe, ha bedobom a pénzem, az időm, energiám, akkor igenis az a dolga, hogy védjen meg, hogy ne legyek beteg, hogy rendben legyen a családon, hogy legyen munkám? Biztosítsa ezt, hiszen szeretem...

¹²Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: Mindenét a kezedbe adom, csak rá magára nem vethetsz kezet! És eltávozott a Sátán az ÚR elől. Az ember szempontjából a teológiatörténet második legkegyetlenebb mondata ez. Mert itt Isten kiszolgáltatja Jóbót. Odadobja a Sátánnak. Mindenét a kezedbe adom. Azt teszel a javaival, a családjával, amit csak akarsz... a kis kitétel – rá magára nem emelhetsz kezet – pedig csak egy ideiglenes kivétel, hiszen tudjuk, később ezt is megengedi az Isten.

Milyen Isten az ilyen? Aki nemcsak engedi, de ő maga provokálja ki a kísértést, ezzel együtt a szenvedést?

De a történet mögött vegyük észre, hogy bár valóban kemény szavak ezek Isten részéről, de elsősorban itt nem Jób az, akit kockára tesz Isten, hanem saját maga. Ha Jób bukik, akkor Isten bukik, hiszen az ő szava áll szemben a Sátán szavával.

Azt mondtam, hogy a teológiatörténet második legkeményebb mondata ez. Az első pedig így hangzik: *úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta...* Az ember szempontjából – a mi szempontunkból – ennek van döntő jelentősége.

Mindenesetre Jób számára kegyetlen terhet jelent az, ami következik: Isten elveszi mindenét, először a vagyonát, aztán a családját, a gyermekeit. Mindent egyik pillanatról a másikra. Természeti csapás és háború.

Nem marad semmi sem. És Jób összetörik. A következő mondatot nem szabad kihagyni a történetből: ²⁰*Jób ekkor fölállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult...*

A legmélyebb fájdalom kifejeződése, és nem egy mozdulatsor csupán. Megszaggatta köntösét, a tehetetlen düh kitörése, és megnyírta a fejét, a mélységes bánat, a gyász a hogyan tovább kérdése, a haj megnyírása semmiképpen nem egy hirtelen indulat, hanem tudatos döntés: elveszett minden, semmim nincs, senki vagyok.

Jóbnak fáj, mérhetetlenül fáj 10 gyermeke elvesztése.

Olyan könnyűnek tűnnek Luther szavai: *Kincset, életet, Hitvest, gyermeket Mind elvehetik, Mit ér ez önekik! Mienk a menny örökre!* De mi húzódik meg mögötte. Nem a könnyelmű lemondás, hanem a fájdalom, a gyász, a szomorúság. Mit ér ez önekik? Mert nekem sokat, számomra mindent, mindent, amit Istentől kaptam, kaphattam. Semmim nincs, üres kézzel állok meg előtte, és nem marad más: csak az imádság.

...a földre esve leborult, ²¹és így szólt: Meztelen jöttem ki anyám méhéből, meztelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!

Jób szavai a történetek után hihetetlen szavak. Áldja az Istent! Pedig ő maga mondja ki: nem a Sátán az, aki elvette mindenét, hanem az Úr. Az Úr adta, az ÚR vette el. Ugyanakkor benne van az a bizonyosság, hogy Isten kezében van mindene. Rábízhatja őket. Nála biztonságban lehetnek. Még egyszer mondom: fájdalma elviselhetetlen, sír, és kiállt. Az Istenhez kiállt. De nem haraggal, nem kérdésekkel, nem miértekkkel. Hanem dicsőítéssel. Áldott legyen az ÚR neve.

Dani és a vonat jelenetében volt egy kis rész, amikor a nagyfiú visszaadta Daninak a vonatot egy kis szülői unszólásra. Aztán amikor Dani látta, hogy a fiú elsírta magát, akkor odament és maga adta vissza a vonatot. Persze aztán kezdődött minden előről, de egy pillanatra megtörtént a csoda. A gyerek lemondott a játékról.

Böjt van. A böjti idő a lemondás ideje. Isten nem azt várja, hogy mondjunk le mindentről. Jób története arra tanít bennünket, hogy azt tudatosítsuk, hogy amink van, az tőle van, a lakás, az autó, a munka, a család. Ő ezeket egyszer visszaveszi. Biztonságba tudjuk-e nála a dolgainkat, az életünket?

A szereteteink elvesztése okozta bánat természetes, sőt szükséges, de vajon ez az Istennel való kapcsolatunkat gátolja, vagy megerősíti? Adja Isten, hogy minél többen legyünk Jóbok, akik Rá tudjuk bízni magunkat, de Isten óvjon meg bennünket a kísértésektől, amennyiben ez lehetséges. Böjtünk csak akkor lesz teljes, ha nem egy két dolgról, hanem mindentről lemondunk. Isten megtette ezt értünk, érted. Te megteszed-e érte?

Urunk, te elküldted szeretett Fiadat erre a világra, hogy megszabadítson a sátán hatalmából. Add, hogy a kísértő fölötti győzelme nekünk is erőt adjon kísértéseinkben, hogy mindenkor a te utadon maradjunk, és engedelmesen cselekedjünk akaratodat!

Könyörgünk egyházunkért. Szentlelked világossága adjon bölcsességet püspökeinknek, előjáróinknak, hogy döntéseik akaratodba simulva gátolják a romboló erőket, és támogassanak minden olyan kezdeményezést, amely a te evangéliumod és a te országod ügyét szolgálja! Imádkozunk a Budahegyvidéki gyülekezetért és beiktatandó lelkészéért Keczkó Szilviáért. engedd, hogy kegyelmed gazdagságából mindenkinek azt nyújtsa, amire leginkább szüksége van: az elesettnek segítő kezét, a kételkedőnek világosságot, a bánkódónak örömet. áldd meg szolgálatát a gyülekezet épülésére, neved dicsőségére.

Könyörgünk a teremtett világért. Irgalmas szereteted enyhítse a sok nyomorúságot, csitítsa a háborúskodást, vessen gátat a környezetrombolásnak, és viselje gondját a katasztrófák túlélőinek! Ébressz mindnyájunkban felelősséget, hogy ne zárkózzunk el a bajbajutottak elől, hanem gondviselő szereteted követői lehessünk közöttük, bárhol élnek is a földön!

Könyörgünk azokért, akik a kormányzás felelősségét viselik, akiknek döntésétől munkáltatók és munkavállalók sorsa függ. Könyörgünk a pedagógusokért, hogy ne csak ismereteket adjanak át a felnövekvő nemzedéknek, hanem igaz emberségre neveljék őket!

Urunk, Istenünk, ne hagyj el minket, hanem állj mellénk, ha hitünk ingadozik, ha reménységünk megfogyatkozik, ha a szenvedés kétségek közé sodor, ha a halál félelme rettent minket! Ragadd ki lelkünket a kísértő hatalmából, és őrizd meg életünket.

meghajolunk szent és mindenkor jó akaratod előtt, amikor elhunyt testvé-
rünkől, Pálincás Józsefné, Károly Éváról emlékezünk imádságunkban. áldunk mindazért a jóért, amit rajta keresztül
adtál. Bűnbocsátó irgalmaddal fedezd el mindazt, ami emberi gyarlóság volt benne. Cselekedjél vele kegyelmed
szerint, és végső napodon támaszd fel őt üdvösséged örömére. A gyászolókkal éreztess atyai szeretetedet, vigasztald
meg őket jóságoddal. mindnyájunkat úgy vezess szentlelkeddel, hogy bölcs szívhez jussunk, akaratod szerint éljünk,
egykor pedig együtt örvendezzünk színed előtt el nem múló örömmel.

- Az örök élet és a feltámadás reményében búcsúztunk a héten: Pálinkás Józsefné sz. Károly Éva testvérünktől. Isten igéje biztat: ne nyugtalankodjék a ti szívetek, biztatok Istenben és biztatok énbennem – mondja Jézus.

- Istentiszteletünkön megterítjük az Úr szent asztalát. Várunk mindenkit J.K. testének és vérének közösségébe, felekezeti megkötöttség nélkül. Úrvacsoravétel alatt a megkezdett 308-as ének további versszakait énekeljük. Az úrvhoz előbb a közös kehelyből úrvacsorázókat szólítom, majd külön hívom azokat, akik az ostyát borba mártva úrvacsoráznak.

- Ma délután 15-órákor a Budahegyvidéki gyülekezetben beiktatják hivatalába Keczkó Szilvia megválasztott lelkészt, aki Gyesről visszatérve férjével együtt szolgál tovább a gyülekezetben. Isten áldja a családot és a gyülekezetet.

- Heti alkalmaink:

Hétfőn 18.00 Felnőtt hittan – hitvallásaink

Szerdán 18.00 Bibliaóra

Csütörtökön 10.00 Bibliaóra Csütörtökön 16.00-tól hittanóra, 18.00 ótától Böjti áhítat majd azt követően presbiteri ülés.

Pénteken 18.00 konfirmációi óra; 20.00-tól ifi

Jövő vasárnap az istentiszteletet követően közgyűlést tartunk, amelynek fő témája a zárszámadás és költségvetés elfogadása, de rövid visszatekintést is tartunk a gyülekezet életéről és az előttünk álló feladatokról, lehetőségekről.

22-én pénteken veszünk búcsút Szlovák Istvántól. Gyülekezetünk úrvacsorázó tagja volt, aki éveken keresztül biztosította az úrvacsorai bort is. Temetése 10 órákor kezdődik a Budafoki temetőben.

Két hét múlva, március első hétvégén Piliscsabára megyünk egy családi hétvégére. Levente Péter.

Irattejesztés, EvÉlet, prédikáció